

 HARLEQUIN[®]

 JALOOLINE ROMAAN

*Leedi Amelia
skandaalne saladus*

Eva Shepherd

Originaali tiitel:
Eva Shepherd
Lady Amelia's Scandalous Secret
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Eva Shepherd
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08445624
ISBN 978-9916-31-491-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori kommentaar

„Leedi Amelia skandaalne saladus“ on esimene raamat minu uuest sarjast „Mässulised noored naised“ ning selle peategelasteks on noored naised, kes on pandud erakoolidesse selle eest, et nad on käitunud noorele daamile ebasobival viisil.

Viktoriaanlikul Inglismaal oli noortel daamidil üks eesmärk: leida abikaasa, eelistatavalt selline, kes aitaks perekonnal sotsiaalsel redelil tõusta. Mõnikord saadeti noored naised ära koolidesse ja seda mitte hariduse saamiseks, vaid omandama naiselikke kunste, nagu tikkimine, vesivärvidega maalimine ja viisakas vestlus, seda kõike eesmärgiga teha neist ideaalsed abikaasad aadlisoost meestele.

Selline oli noorte mässuliste naiste saatus – neli ümmargust pulka kandilistes aukudes, keda mingisugune „harimine“ ei muutnud tagasihoidlikeks noorteks daamideks.

Romaanis „Leedi Amelia skandaalne saladus“ põrkub Amelia mässumeelsus peagi ennast üles töötanud noormehe, härra Leo Devenishiga, kes on sama otsusekindel järgimaks enda reegleid, mitte ühiskonna ettekirjutusi.

Teise romaani peategelased on Irene Fairfax ja Redcliffi hertsog, kolmandas satub Georgina Hayward kokku Mansfieldi hertsogiga ning sarja neljandas raamatus avastab põikpäine leedi Emily Beaumont, et härra Matthias Richardson on tema endaga võrdset alistumatu.

Loodan, et naudite sarja esimest raamatut. Mulle meeldib lugejatelt tagasisidet saada ning minuga saab ühendust võtta aadressidel evashepherd.com ja facebook.com/evashepherdromancewriter.

*Pühendatud tänus Christchurch Eastside'i
kirjanikele nende toetuse, innukuse ja heade
nõuannete eest.*

Esimene peatükk

London 1894

*A*melia oli kindlalt otsustanud oma professionaalset nägu hoida, ehkki sügaval sisimas ta teadis, et see soov on lootusetu. Kuidas see oleks pidanud üldse õnnestuma, kui kõik asjaolud olid tema vastu?

„Mul on kahju teile pettumust valmistada, mu kallis,“ ütles pangajuht vagatseva naeratusega, otsekui poleks ta just äsja võtnud nõela, torganud selle sügavale tema unistustesse ja neist õhu välja lasknud. „Te ometi teate, et on äärmiselt tavatu anda laenu naisterahvale.“

Amelial oli kiusatus mainida, et ka kuninganna Victoria on naine. Kas see tähendab, et pank ei annaks ka talle laenu? Aga ta kahtlustas, et ninakust ei kiideta heaks ja see ei vii teda eesmärgi saavutamisele lähemale.

„Olen kindel, et kui küsite oma isa käest, annab ta teile raha teie väikese hobi jaoks.“ Pangajuht silmitses teda kiiresti

pealaest jalatallani. „Või saate kasutada osa nendele kenadele kleitidele ja kübaratele ja kõigele muule kulutatavast rahast,“ tegi ta naise näo ees ringja käeliigutuse.

Kas mees ei arva, et kui see oleks nii lihtne, siis oleks ta ise selle peale tulnud? Kuigi isa maksab rõõmuga kinni tema lõputud kleidid, kübarad ja kõik muu, ei anna ta nagu pangajuhtki raha ega laenu millegi muu jaoks, eriti mitte selleks, et tütar saaks avaldada igakuist ajakirja, mille eesmärgiks on aadlidaamide harimine.

Kui ta oleks küllalt rumal, et rääkida isale, millega ta tegeleb, läheks isa raevu. Selletaolist ettevõtmist peetaks absurdseks harrastuseks noorele daamile, kes peaks koondama kogu energia abikaasa leidmisele, enne kui on liiga hilja. Erinevalt pangajuhist ei peaks isa seda väikeseks hobiks. Samuti ei näeks ta sellises tegevuses midagi rõõmustavat. Isa oli oma tundeid ja arvamust haritud naistest väga selgelt väljendanud rohkem kordi, kui Amelia suutis meenutada. Ainuüksi see sõnapaar pani isa suunurgad allapoole kaarduma, nina kerkima ja keha värisema, nagu oleksid haritud naised midagi loomuvastast.

See oli üks põhjusi, miks Amelia soovis kindlalt muuta ajakirja edukaks. Isegi kui isa sellest kunagi teada ei saa, tõestaks ta isa eksimust. Tõestaks, et naised võivad olla edukad. Et nad võivad tunda huvi enama kui lihtsalt tühja-tähja vastu. Et abikaasa leidmine ei peaks olema naiste ainuke elueesmärk.

Kuna isal ei olnud mingit usku temasse ega üldse ühessegi naisesse, oli Amelia armas tädi andnud talle laenu ajakirja Teadmisi Daamidele asutamiseks. Tädi nõudis, et Amelia kasutaks väikest rahasummat, mis tal oli aastate jooksul õnnestunud kõrvale panna, oma unistuse saavutamiseks.

Amelia oli olnud tõrges raha vastu võtma, aga tädi Beryl käis peale, öeldes, et see oleks see, mida Amelia ema oleks soovinud. Nüüd soovis Amelia, et oleks olnud oma vastuseisus kindlam. Ta poleks pidanud tädi säästudega riskima.

Ajakiri oli ilmunud alla aasta ja oli juba silmitsi rahaprobleemidega. Püsijäämiseks polnud vaja kuigi palju. Amelia töötas tasuta. Kontor, mida ta kasutas, oli kitsuke, räämas ja olnuks kompliment öelda, et see asus üsna mahajäänud linnas osas ning paljud kaastöötajad ei oodanud tasu. Need olid naised, kes nägid ränka vaeva akadeemiliste püüdlustega või võitlesid tõsiselt ühiskondliku ebaõigluse vastu. Näha oma tööd trükitud kujul oli piisav tasu ja seda Amelia ajakiri pakkus. Ta oli nendele naistele lubanud, et Teadmisi Daamidele annab neile kanali, mis muudab nende hääled kuuldavaks, ja ta ei vea neid alt.

Aga ta ei tulnud toime ilma trükkimiseks ja levitamiseks vajaliku rahata ning ta ei saanud jätta maksmata oma ainuke-sele töötajale, kes täitis sekretäri, raamatupidaja, müügijuhi, kontori juhataja ja kõiki muid tegemist vajavaid ülesandeid. Ja kas poleks imeline, kui nad saaksid laieneda. See tundus võimatu, kui ta ei suuda veenda seda meest siin naiste võimetusse uskuma.

Ta ajas end toolil sirgu, otsustanud mitte lasta isal või sellel pangajuhil oma plaane nurjata. Tema edust sõltus liiga palju. Talle oli vastumeelt lasta oma püüdlused nii kiiresti maatasteha, aga veel enam ei saanud ta tädi Berylit alt vedada.

„Nagu te pearaamatust näete,“ ütles Amelia mehe laual olevale lahtisele arveraamatule osutades, „on Teadmisi Daamidele üsna uus väljaanne, aga tellijate arv on esimesest numbrist saadik iga kuu kasvanud ning täiendava investee-ringu ja veidi rohkema aja korral olen kindel...“

„Jah, mu kallis, aga kasv mitte millestki vaevu millekski pole õieti kasv. Ja mis puutub reklaamituludesse...“ Mehe sõrm liikus piki arvutulpasid. „Noh, see on peaaegu olematu.“

Tema alandav naeratus muutus patroneerivaks. „Müük ei kasva, kas pole? Peate suutma tõestada, et Teadmisi Daamidele on mõistlik ettevõtmine, enne kui pank selle jaoks raha laenab, ja need müüginumbrid seda ei näita. Te peate tulusid kasvatama. Nii lihtne see ongi.“

Amelia oleks soovinud öelda, et kui müügi suurendamine oleks lihtne, kas ta siis ei teeks seda. Selle asemel ta naeratas, kuna juhataja jätkas loengut.

„Kardan, et olete sisenenud väga konkurentsitihedale turule. Ajakirju, ajalehti ja väljaandeid asutatakse ja suletakse iga päev.“ Mees vaatas ajakirja Teadmisi Daamidele eksemplare, mille Amelia oli kaasa toonud, võttis ühe kätte ja kohendas sarvraamidega prille. *Ajakiri uuriva meelega naistele*, luges ta juhtmõtet, kortsutas kulmu ja vaatas üle prillide Ameliat. „Üsna piiratud turg, ütlen ma.“

Amelia surus viha mehe solvava suhtumise pärast maha ja naeratas viisakalt edasi. See oli turul ainuke selline ajakiri ja just sellepärast oli ta hakanud seda välja andma. Teadmisi Daamidele oli ajakiri, mida *tema ise* tahtis lugeda, ja ta oli kindel, et temasuguseid naisi on palju, kui ta ainult nendeni jõuaks. „Nagu ma ütlesin, on numbrid kasvamas ja ma olen kindel...“

„Aga mitte piisavalt kiiresti.“ Mees lõi paksu arveraamatu plaksuga kinni ja asetaskirja Teadmisi Daamidele kokkuvolditud eksemplari selle peale.

„Kas tõesti?“ Amelia nihkus toolil ettepoole, lootes lootusetult, et mees annab mõne kasuliku nõuande.

„Võite paluda oma isa käendajaks. Pank ei kõhkle ajamast äri Kingslandi krahviga.“

„Täna. Jah, see on hea mõte,“ ütles ta võltsilt naerata-des. „Aga kas te võiksite praegu laenuga nõustuda ja ma arutan seda isaga täna õhtul?“ Amelia lootis, et see ei kõlanud võltsilt. Isa ei teadnud tema ettevõtmisest mitte midagi ja ta kavatses selle ka nii hoida. Mitte niivõrd enda kui tädi Beryli pärast. Tädi pidi niigi taluma tema isa viha, et oli lasknud tal hariduse saada. Ta ei julgenud mõelda, mida isa võiks teha, kui avastaks, et tädi oli andnud talle raha ajakirja asutamiseks.

„Jah, tehke seda, preili Amelia. Rääkige isaga. Minu kontor on krahvile alati avatud. Kui te kahekesi tagasi tulete ja ta nõustub käendajaks olema, näete usutavasti, et pank pakub teile väga soodsaid laenutingimusi. Väga soodsaid.“

Teisisõnu annab pank laenu tema isale, kes ei vaja raha, aga mitte talle, kes seda hädasti vajab.

Amelia võttis mehe väljasirutatud käest arveraamatu ja ajakirjad.

„Head päeva, mu kallis. Ootan äritehingut teie ja teie isaga või teie laenu andmist, kui näitate, et teie ajakiri on panga investeeringut väärt.“

Amelia sundis end muudkui naeratama, kui hüvasti jättis ja kontorist välja astus. Ta käitus rahulikult, minnes läbi pangaruumide, kus luukide taga töötavad meessoost tellerid teenindasid meessoost kliente, kuid niipea kui ta oli kontorist väljunud ja taas Londoni lärmakal tänaval, vajusid ta õlad longu ja ta tõi kuuldavale valju rusutud ohke.

Kuidagi peab ta leidma raha, mis hoiaks ajakirja Teadmisi Daamidele käigus. Amelia teadis, et kui ta oleks mees, siis

poleks mingit probleemi. Pank annaks talle laenu ja isal poleks midagi talle käendajaks olemise vastu. Tal oleks perekonna varadest oma elatusraha ja samas positsioonis sõbrad, kes saaksid olla investorid.

Aga temal oma raha ei ole. Kui poleks olnud tädi Beryli väikest panust, poleks ta kunagi saanud oma ajakirja alustadagi.

Ehk on pangajuhil õigus ja ta oli olnud rumal, et sellise riski võttis. Aga ta *oli* selle riski võtnud. Ta *oli* laenanud kogu tädi Beryli raha. Ta oli andnud lubadused kõigile neile naistele, kes kulutasid oma aega ajakirja jaoks töötades. Ta pidi selle toimima saama. Ajanud end sirgu ja sammudes mööda tänavat edasi enesekindlusega, mida oli otsustanud tunda, kordas ta endale, et ta ei või, ei saa nurjuda ja teeb kõik, mis tema võimuses, et tagada ajakirjale pöörane edu.